

[Aksel Larsen.]

Husmandsforeningerne for Vejle Amt holdt Jubilæumsmøde i Vejle, ved hvilken Lejlighed det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) holdt en Tale. Det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) advarede meget stærkt imod Krav om Fremme af Udstykningen, fordi, sagde han, med de Priser paa Opførelse af Bygninger, vi er inde i, kan det slet ikke lade sig gøre at indrette rentable Husmandsbrug, og derfor har Statens Jordlovsudvalg besluttet overhovedet ikke at oprette nye Brug for Tiden. Ja, men disse høje Omkostninger for Byggeriet er jo netop i allerhøjeste Grad foraarsaget af hele Nationalbankens Kreditpolitik, der igen hænger uløseligt sammen med Valutavanskelighederne; det ved enhver.

Bortset fra det er det jo nu givet, at denne Handelstraktat med Tyskland skaber Arbejdsløshed, og vil man have Beviser, behøver man kun at kigge paa Beskæftigelsestallene for Tekstilindustrien, Skotøjsindustrien eller andre Industrier, hvor det viser sig, at Arbejdsløsheden i Aar er omtrent dobbelt stor som i Fjor paa samme Tid.

Derudover vil Arbejdsløsheden sikkert i høj Grad kunne afhjælpes, hvis man bringer Landbruget økonomisk paa Fode. Jeg er ikke blind for, at der kan være overdrevne Røster blandt de Landbrugere, der hævder, at Landbruget kan beskæftige mere Arbejdskraft. Jeg mener, at det ærede Medlem Hr. Simonsen er fuldkommen paa Vildspor, naar han nævner et saa fantastisk Tal som 100 000, men ikke desto mindre er det jo klart, at der kan optages Arbejdskraft i det danske Landbrug, og hvis det er Landbrugets vanskelige økonomiske Forhold, der lægger Hindringer i Vejen, maa man bringe dem i Orden. Det vil igen sige: man maa foretage en Nedskæring af Gælden, en Nedsættelse af Landbrugets Terminsydelser og en Nedsættelse af den indirekte Skattebyrde. Saa vil det hjælpe.

Saa er der endelig til Arbejdsløshedens Bekæmpelse det Middel, der hedder Arbejdstidsforkortelse. Vi har nu faaet at vide af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at *det* duer ikke, og Socialministeren sagde det samme i Lørdags i Studenterforeningen. Jeg synes ikke, det er rart, at man fra det Hold skal høre de samme Argumenter, som man hørte fra Arbejdsgiverside for en 20—30 Aar siden, da Arbejderne kæmpede for 8 Timers Arbejdsdag. Det er mig ogsaa ufatteligt, at man vil fremsætte saadanne Paastande. I Talen i Studenterforeningen stod Socialministeren og beviste, at Teknikken skrider frem, Ma-

skinerne gør Menneskene overflødige, der er Brug for færre Arbejdere paa Grund af Teknikkens Fremskridt. Ja, men saadan er det jo gaaet hele Tiden under den tekniske Udvikling, og det har man nogenlunde reguleret ved at nedsætte Arbejdstiden, efterhaanden som Teknikken skred frem. Vil man saa virkelig paastaa, at Udviklingen paa dette Omraade er standset i 1920, og at derefter og i al Evighed er Talen om Arbejdstidsforkortelse noget Vrøvl? Det kan man naturligvis ikke, og jeg er jo godt klar over, at Advarselen mod at rejse Kravet om Arbejdstidsforkortelse ikke var møntet paa vor Side i Salen, men paa den Side, hvor det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch selv befinder sig. Ikke desto mindre tror jeg jo ikke, at dette Krav, der nu har været rejst i en Aarrække herhjemme, længere kan holdes nede, fordi de tekniske Fremskridt gør det nødvendigt, fordi Industriens Kæmpfortjenester gør det økonomisk velbegrundet, og fordi Hensynet til de arbejdsløse kræver, at dansk Fagbevægelse alvorligt interesserer sig for det. Hvis Regering og Rigsdag ikke har Vilje eller ikke mener at have Kompetence til at gribe ind her, ja, saa tænker jeg, at det er et Spørgsmaal, man i høj Grad beskæftiger sig med i Fagforeningerne; det er jo da ogsaa til syvende og sidst et fagligt Kampspørgsmaal. Jeg tænker, det er en af de Ting, der maa rykkes i Forgrunden i den kommende Overenskomstsituation, men ganske vist langt fra den eneste. Jeg kan heller ikke tænke mig, at det vil blive rykket i Forgrunden paa den Maade, at man vil dele Arbejdet og dele Lønnen. Arbejdstidsforkortelse har naturligvis kun en Værdi, hvis Arbejdernes Købekraft ikke derved bliver nedsat, det vil sige, hvis der foretages en samtidig Lønudligning.

Men derudover bliver det nødvendigt at stille et Krav om Lønforhøjelse, i det mindste saa det dækker Prisstigningerne. Begrundelsen ligger alene deri, at Priserne er steget, men ønsker man yderligere Begrundelse, saa tag og kig efter i Børstabelterne. Aktiekurserne paa Københavns Børs er i Løbet af 5 Aar fordoblet. Industriaktiernes Kurs var i Gennemsnit i 1932 55, og nu er Industriaktiernes Kurs i Gennemsnit 110. Det er Millioner og atter Millioner, der udbetales til Aktionærer, fordeles i Tantième til Direktion og Bestyrelse, henlægges til Udbyttereguleringsfond, Reservefond o. s. v. Det er i allerhøjeste Grad paa høje Tid, at Arbejderne, som skaber disse Værdier, ogsaa faar en rimelig Del i dem, og det er et af de Spørgsmaal, som kræves